

Мирний коммунар

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 лютого 1987 року

№ 22 (3841).

Шлях 2 коп.

XX з'їзд
ВЛКСМ:

З ЧАСОМ ЗВІРЯЮЧИ КРОК

МИР КРІПИТИМЕМО ТРУДОМ

Почуття високої відповідальності за долю миру в світі, прагнення зробити все можливе для відвернення ядерної катастрофи — ось головна думка промови Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова перед учасниками міжнародного форуму «За безядерний світ, за виживання людства». Та обставина, що його учасники зібралися в столиці нашої Батьківщини — ще одне яскраве свідчення визнання нашої важливої місця за збереження миру, за припинення гонки озброєнь. І знаменно, що радянська зовнішня політика — політика миру,

взаємодопомоги, тісного культурного та економічного співробітництва — знайшла широку підтримку і схвалення у виступах на конференції представників інших країн.

Над цим варто задуматися реакційним колам США і НАТО: прогресивне людство все більше згуртовується для збереження миру на землі.

Колектив нашої молочноговарної ферми, як і всі радянські люди, одностайно схвалює мирний зовнішньополітичний курс КПРС. Ми розуміємо, що головне наше завдання — зміцнювати мир високопродуктивною працею. Тому, зваживши свої можливості, вирішили з планом двох років п'ятирічки впоратися до 70-ї річниці Великого Жовтня.

Л. КУЖЕНКО,

доярка колгоспу «Союз» Знаменського району.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ТРАНСПОРТНИКІВ

Успішно завершивши план минулого року комсомольсько-молодіжний колектив автогаража колгоспу імені XX парт'їзду Петрівського району (керівник Анатолій Шаповал, групкомсорг Віктор Скрипник).

При завданні виробити 2,5 мільйона тонно-кілометрів молоді транспортники записали на свій рахунок 3 мільйони 379 тисяч тонно-кілометрів. Це на 35 процентів перевищує річну виробничу програму.

Високі результати добилися кращі водії, комсомольці Юрій Тим'яцький, Віктор Колб, Володимир Тарасюк. З планом вони впоралися відповідно на 222, 161 і 199 процентів.

Нині КМК ударними темпами транспортує матеріали для новобудов Іскрівки, допомагає працівникам райсельгосплінії нагромаджувати органічні та мінеральні добрива під майбутній врожай. Завдання двох місяців виконано достроково.

Колектив зобов'язався виконати піврічний план з усіх техніко-економічних показників до дня відкриття XX з'їзду ВЛКСМ.

Коментар завідувачого відділом комсомольських організацій Петрівського райкому комсомолу Сергія КОНСЕВИЧА:

— В чому секрет стабільних успіхів КМК транспортників? Думаю, їх кілька: професіоналізм, вміння ретельно доглядати за технікою, власноручно проводити дрібні ремонти, і, звичайно ж, завзяття, пошуки нових форм організації трудового процесу. Маю на увазі дво-зміну, яка успішно застосовувалася в колективі під час проведення важливих сільськогосподарських кампаній.

Не можна скидати з рахунку і ролі ватажків КМК — завідувачого гаражем Анатолія Івановича Шаповала та групкомсорга Віктора Скрипника. Анатолій Іванович — людина до-

свідчена, тривалий час сам працював водієм. Знає сильні і слабкі сторони хлопців, допомагає їх професійному становленню. А Віктор — організатор, справжній лідер. Про це свідчить хоча б той факт, що план минулого року з обсягу вантажо-перевезень він виконав на 181 процент.

Що ж до підвищення зобов'язань, то тут в успіху сумніватися не доводиться: все зважено, підкріплено економічними підрахунками.

РІВНЯННЯ НА БРИГАДИРА

Ім'я делегата XXVII з'їзду КПРС Г. І. Меншикова добре відоме не лише

Тож зрозуміло, яку шкоду майстерності проходять під його началом молоді виробничники.

Ось, скажімо, молоді робітники-багатоверстатники Василь Дзюба і Олександр Бубнов. Вони пам'ятають, якими напруженнями були трудові вахти, присвячені форуму комуністів країни. Пам'яті не йде почуття гордості відповідальності, коли бригада працювала за свого делегата у дні роботи з'їзду. Такий трудовий настрій паузе тут і зараз, коли молоді готують гідну зустріч XX з'їзду ВЛКСМ, XXV з'їзду ЛКСМУ.

Узявши за основу своєї роботи патріотичну ініціативу «П'ятирічку — за чотири роки», колектив бригади розраховує підвищити продуктивність праці у нинішньому році в 1,3 раза без збільшення кількості працюючих і обслу-

тим, хто працює на кіровоградському виробничому об'єднанні по сілках «Червона зірка», до-свід прославленого бригадира давно сягнув за межі свого підприємства.

говуючи при цьому кілька верстатів кожної.

Наш кор.

На знімку: члени наскрізної бригади Г. І. Меншикова молоді робітники-багатоверстатники В. ДЗЮБА і О. БУБНОВ.

Фото М. КИТАР.

У ЧЕНЬ СПТУ, тракторист у колгоспі, слюсар на заводі, потім на побутових бізнесі... — так у Сашка Ковалев змінювався рід діяльності. І раптом чути: Олександр — художній керівник будинку культури в Червоному. А згодом і директор цього будинку культури.

Тільки вчуса, — сказав Сашко, коли я попросила розповісти, як же йому працюється на цій посаді. — Що я зміг, коли прийшов сюди? Хіба що грати на гітарі. Тепер ось вчили (Олександр і с. н. в культосвітній, хормейстерсько-диригентській спеціалізації — Н. Д.) потроху освоюю баян, фортепіано, теорію клубної роботи. Важко.

ми. А як ішли «Фараони» О. Коломійця, зал на 450 місць був переповнений.

Субота й середа — клубні дні. Це для репетицій, занять. Кіно в інші дні, танці теж. На них приходять молодь із сусідніх сіл — Берестягів, Долинівки, Вікнини.

«Я ще тільки вчуса...» — Сашко, а попи ви ачи-

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА XXV З'їЗДУ ЛКСМУ

Директору лише 22

Ми, трапляється, насто-рожено ставимося до таких рядків у біографіях людей, думасмо щось на зразок: мабуть, робота за професією важкою здалася, не втримався. Або: легкого хліба шунає...

У О. Ковалев це сталося так. Ще в рідній Долиніці (не так далеко від Червоного) із шостого класу почав навчатися до клубу. Керівник естрадного ансамблю підучував грати на ритм-гітарі. Те володіння інструментом і зіграло свою роль, коли в Червоному підшукували художнього керівника — на селі з дипломованими спеціалістами такого профілю, відомо, скрута. А потім пішла на пенсію директор будинку культури, і голова виконкому сільради Ю. П. Добровольський впровадив Олександра побути на її місці.

— Казав спочатку, що хоча б три місяці я там попрацював, поки когось знайдуть, та й по цей день ті три місяці тягнуться.

По цей день. Третій рік. Проте говорить Олександр про свій несподіваний під визначення «за покликанням» перехід на нинішню роботу без досади. Навпаки, підкреслює, що керівництво місцевого колгоспу «Мир», зокрема, голова правління О. І. Рєзнін, приділяють максимальну увагу місцевому вогнищу культури. Не таємниця ж, що фінансові можливості сільських клубів обмежені, і якщо господарники не підсоблять, то на виділені райвідділом культури гроші не порозуміють і в плані ремонту, і придбання костюмів та інструментів... А тут он лише українсько-народного одягу для учасників самодіяльності на 20 тисяч купили.

Написала й подумала: це, може, ще одна реклама Червоного. Бо свого часу газета розповіла про село, і почали надходити листи: «Хочемо приїхати до вас жити...». І приїждять, і залишаються.

Культурний рівень — відповідно. 10 гуртків і для міського БК — цифра представницька. Ще й ансамблі є. Можна й збити-

ся, поки перелічиш: духових інструментів, естрадний, драматичний, художнього читання, ляльковий, спортивний, вокальний (окремо для вчителів, доярки і конторських працівників), танцювальний, фотогурток, агітбригада... Чоловік 150 зайняти в них, в основному молоді. Комсомольська організація тут не мала. Ще важливий момент — гуртки більш-менш стабільно забезпечені керівниками, частина, правда, приїжджі.

— А я не директор, я

Перший секретар РК ЛКСМУ Н. Німчук свого активіста, члена комітету комсомолу колгоспу «Мир» О. Ковалев знає з такого боку:

— У спілкуванні скромний, стриманий, але як натура творча стає помітним там, де ця творчість можна проявити. Іхали з обласної комсомольської конференції, шлях не близький, так Сашко всю дорогу заспівавав був у нашому автобусі.

«Я не директор... Пригадайте юного мага з відомого фільму «Попелюшка»: «Я не чарівник, я ще тільки вчуса...» Хлопчина бо-явся здатися хвальком, хоча вмів уже багато дечого. І наш директор уміє.

На новорічні свята культармійці на трійках, з піснями об'їхали довгі пере-редовікії праці, вітали зі святом. На 9 травня зворушила глядачів музично-літературна композиція. Сцена в червоному світлі — як заграва від полум'я війни. Люди у військовому білому вогнищі — як ла-м'ять про ті дні. І пісні... Голоси тут! У Наташі Андрієвської, Онсани Гріффель, Наташі Ельчевої, наприклад. Школярки це. Взагалі зв'язок з клубом у школи тісний. І з комсомольською організацією колгоспу теж. На карнавал дівчата циганками вирядилися. На марш-параді духових оркестрів усі милувалися червононенськими барабанщиця-

теса, поки сесія здасте, як там у клубі без вас?

А там дружина на місці. Набрала молодших школярів і старшокласників, хоче, щоб були різні групи танцюристів.

Наречену Сашко привіз із сусіднього села Таужного. Житло тут їм дали.

— Хочемо при клубі на-фе безалиготне створити. І щоб там не тільки музику слухати і лимонад пи-ти, — щоб теніс, шахи, більярд були. Приміщення вже побілили...

А там райвідділ культури про платні гуртки спі-тає, про клуби за інтересами. Де взяти керівника? Як зацікавити людей? Як зробити, щоб вони того ін-тересу не втратили? Про все це й чимало інших справ буде думати дирек-тор. І робитиме. І, думаю, багато зуміє і встигне.

Адже Олександрові Кова-лю — всього двадцять два.

Тому я ні разу й не на-звала його по батькові. Те-пер же схаменулася: рап-том директору Червононен-ського будинку культури делегатові XXV з'їзду комсомолу республіки за-хочуть написати листа ко-леги, попитати досвіду щось підказати. Тож, будь-ласка — Олександр Опе-сійович.

Н. ДАНИЛЕНКО.
Фото М. ПАЛЬЧИКА.

УВАГА: КОНКУРСІ ПАРТІЯ, ДЕРЖАВА, МИ

Всі бажаючі можуть підключитися до конкурсу-вікторини «Партія, держава, ми», яку редакція «Молодого комунара» проводить спільно з обласним комітетом комсомолу на честь 70-річчя Великого Жовтня. В ході конкурсу кожен з нас зможе ще раз перевірити себе у знанні радянських символів, творів класиків марксизму-ленінізму, історії комсомолу Кіровоградщини. Змагання проходять у чотири тури. Відповіді на кожне запитання оцінюватимуться за десятибальною системою. Враховуватимуться як історичний виклад і оформлення, так і науковість. Підсумки буде підбито напередодні святкування 70-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

До участі в конкурсі запрошуються всі бажаючі. Переможці чекають нагороди: за перше місце — турстична поїздка, за друге й третє — цінні подарунки.

ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ КОНКУРСУ-ВІКТОРИНИ

1. В. І. Ленін, звертаючись до комсомолу, говорив: «Без роботи, без боротьби книжні знання комунізму з комуністичних

брошур і творів нічого цінного не варте...» З якої праці Леніна взято ці слова? Коли вони прозвучали вперше?

2. У який час комсомольці вперше одягли комсомольські значки? Що символізує собою комсомольський значок?

3. Пісня «Комсомольці-добровольці» відома всім. Яка історія її створення, хто автори?

4. Коли народилася Єлисаветградська комсомольська організація? Розкажіть про її фундаторів і перших членів. Навіть іпрізвича делегатів від комсомольців Єлисаветграда на I з'їзд комсомолу України.

5. Державний герб СРСР символізує головні принципи нашої держави. Які саме? Розкажіть історію створення герба.

Відповіді на запитання першого туру надсилайте на адресу редакції не пізніше 20 березня 1987 року за поштовим штемпелем.

Сназати, що «Молодий комунар» проблематично і успішно кировоградської «Гідросили» приділяє мало уваги — сназати неправду. Інша розмова — якому з двох майданчиків? Чи кожен кировоградець знає достеменно, де він, цей другий, старший майданчик, знаходиться? Ручаємося, якщо той же кировоградець серед заводських поросів, що височіють угору за «Червоною зіркою», шукає інструментальний цех № 8, там він його не виявить. Бо цей цех, як і ще кілька, тулиться стіною стіну з одним із однопверхових підприємств обласного центру — панчішною фабрикою — по вулиці... Зрештою, її назва снаже мало, лише не уточнити — це обабіч автостанції біля центрального ринку, біля пішохідного містна через Інгул...

ПЕРЕБУДОВА ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

більш-менш крупному підприємстві. І тому їхні бідні загальні. Це, переважно, несприятелі виробництва з усіма незручними наслідками. Мабуть, найдоцільніше Сергій сформулював складність роботи словами: «Працівник не знає, що він робитиме принаймні завтра. Ну, хіба що це пародія на те, що у нас планується на завтра. Далі планування не сягає».

С ЛОВО «парадокс» кілька разів звучало протягом нашої розмови й з

версальних верстатів з ЧПУ, встановлених у цеху, сягає майже трьох десятків. Та перспективи з розширенням виробничих площ ніякої — майданчик у розряді неперспективних. Питання із перенесенням цеху ближче до основного виробництва так і залишається відкритим. Тому сьогодні замість дивуватися черговому парадоксу — гарантувати виконання всіх індивідуальних планів — доводиться просто вишукувати резерви.

Адміністрація їх бачить у вдосконаленні технології виробництва. Що ж, як сказав один із них — Сергій, «живих» технологів, хто не в декретних відпустках, снажимо, 5 — 6. На практиці ж через відраження та інші, у принципі, поважні причини щодня працюють лише 2. Це не може не позначатися на роботі, хоч виконавці — робітники — не підводять. Причини відставань чи зривів планів з тих чи інших позицій — це, переважно, недоліки в плануванні й організації роботи. Несерійність продукції сприяє скороченню перспектив нормативних розцінок. А останні слабкують, на думку виконавців, у головному — неточності. Явно відчувається, що плани при проведенні розрахунків не ухвалюють не сталими критеріями, а ледь не принципом «за схожу роботу ми, здається, нараховували стільки-то». Така зрівнялівка дискредитує висококваліфікований труд перед роботою нижчої кваліфікації, а, значить, породжує й негативні тенденції. Тані, снажимо, як майже постійне лідерство одних і ледь не стале відставання інших. Тих, хто працює важче, зате... дешевше. Тож проблема може вирішитися не лише самими людьми. Із монтажем нових технологічних ліній неодмінно має бути вирішене й питання утворення нових робочих місць, посад майстрів, можливості навчання грамотних спеціалістів: забезпечення необхідної рентабельності, звичайно, питанням перерахунку норм усіх порядків вже не може бути залишеним на тому архайчному рівні, як тепер.

А електронізація має передбачати використання ЕОМ не лише для нарахунку зарплати та деяких дрібних операцій, а за прямим призначенням — для вдосконалення управління виробництвом. Тобто, тоді вже говоритиметься про СИСТЕМУ.

НА ОСТАНКУ повернемося до розмови в кабінеті начальника цеху. Інтерес наш не пустий: адже в цеху працюють і молоді люди. Як працюють і чи вірять, що здатні нарівні зі старшими колегами досягти більших висот — це і є конкретною справою. Значить, і нашим конкретним інтересом. До цього ми повернемося в наступній публікації зі старого «Гідросилівського» майданчика.

І. КУЦЕНКО.

м. Кіровоград.

До редакції надійшов лист ось такого змісту:

«Цього року зима сувора, а приймальні пункти склотари в обласному центрі не опалюються. Тим, хто здає порожні пляшки, нелегко вистояти на морозі в черзі. Сильні вже писалося про ці приймальні пункти, але змін немає. Та є, по-моєму, вихід. Чи не краще було б, якби скрізь по місту (як у центральному гастрономі) пляшки від молока брали в молочних відділах магазинів, адже тара є в кожному магазині?»

В. ПЕТРЕНКО, м. Кіровоград.

ХІБА СПРАВА

На жаль, автор чи авторка не вказали ні своєї адреси, ні конкретного магазину. А тому, отримавши редакційне завдання, я просто вирішив навідатися до приймальних пунктів обласного центру.

Приймальний пункт від продовольчого магазину № 144 знаходиться на вулиці Пашова за дві сотні кроків від магазину. Черги недільного дня не було, приймальник Микола Лунінов якраз складав отриману тару в контейнери, готував її до завтрашньої відправки. На моє запитання, що сьогодні не приймалося, відповів:

— Не приймаю лише пляшки від шампанського, бо немає тари. Та й чвертьлітрові банки теж немає куди ставити...

Сам приймальний пункт нагадував своєрідну будову для випробування на морозостійкість: великі шілини в деяких місцях. Очевидно, цей пункт бувдовався нашвидкуруч. А про обігрів і говорити не доводиться: ртутний столбик опустився далеко за позначку мінус 20. Тобто, яка температура надворі, така ж і в пункті.

Я запитав заступника завідувача магазином № 144 П. М. Крот: чому пляшки не приймають прямо в магазині?

— По-перше, нам заборонено це робити санстан-

ТІЛЬКИ В ПЛЯШКАХ?

ція. По-друге, а нас розрахунок на виході, а люди частенько забувають про здачу пляшок, тому ми відмовилися від практики приймання пляшок в магазині. Не маємо права повертати за тару гроші, а можемо лише отримувати покупця на суму здачних порожніх пляшок.

Приймальний пункт склотари від магазину № 88 вважається чи не найкращим у місті. Тут приймають все, навіть пляшки від «Пепсі-коли». Приймальник склотари С. Г. Трухліна, посміхаючись, сказала:

— За десять років роботи тут я стала справжнім «моржем», загартувалася. На кожну зміну настрояємось заздалегідь, адже знаємо напевне, що доведеться мерзнути...

Не кращі умови були і в інших приймальних пунктах, а тому ми попросили прокомментувати стан справ виконуючого обов'язки директора госпрозрахункової бази Кіровського прототу В. Л. Лайса:

— Скажу одразу, що питання обігріву пунктів приймання склотари — проблема, яка нас хвилює. Нам забороняють встановлювати електрокалорифери пожежники. В таких

приміщеннях можна встановлювати масляні батареї, на що ми надіємось, коли буде створено ремонтно-будівельну дільницю нашого прототу.

Крім того, чимало підприємств не виконали рішення міськвиконкому № 1387 від 15 грудня 1983 року про будівництво типових приймальних пунктів. Це заводи «Гідросила», «Ремпобуттехніка», меблевий комбінат, завод «Металіст» та інші підприємства.

А ще нас підводять і споживачі. Так, ми маємо велику кількість пляшок від «Пепсі-коли», «Трукавської», баночок місткіс-

СЛУЖБА СЕРВІСУ

тію 0,2 літра. Єдиний завод прототарів відмовляється їх брати. А було б непогано налагодити випуск у місті «Майонезу» чи безалкогольних напоїв у пляшках місткістю 0,33 літра. Та завод прототарів відмовляється брати таку тару. Пляшки ми змушені відвозити у Сімферополь, баночки — в Одесу.

Підводять нас і пивзавод та молокозавод. Перший не виконує план (на 1 січня 1987 року недобрали 653 тисячі порожніх пляшок), а молокозавод не робить запасу і споживачі отримують тоді, як починає «горіти» заводський план.

С. КОЛЕСНИКОВ,

громадський кореспондент «Молодого комунара».

ВІД РЕДАКЦІЇ: Турботи директора госпрозрахункової бази Кіровського прототу В. Л. Лайса лише про план. Ми ж ставили трохи інші питання: про зручність здачі склотари, морози, «заборонення» для здачі асортимент склотари...

Тому чекаємо конкретної відповіді про те, як збираються розв'язувати проблему ті, від кого це залежить, і про кого мовилось у нашій публікації?

У НАШИХ БАШКИРСЬКИХ ДРУЗІВ

КЛУБ ЗБИРАЄ ОДНОДУМЦІВ

Учителів і учнів середньої школи № 62, працівників Ново-Уфимського нафтопереробного заводу підкорили простота і скромність народного артиста БАРСР Валерія Матюшина, зустріч з яким відбулася недавно в малому залі Палацу культури імені С. Орджонікідзе.

Артист виконував композицію з творів Євтушенка, співав. Зал (зібралось тут близько півтора десятків) тепло приймав артиста. На закінчення вечора викладачі музичної школи № 2 дали півелікий концерт з творів Глінка.

Зустріч було організовано літературно-музичним клубом, яким керує Валентина Альфредівна Олте. Члени клубу збираються щоп'ятниці. Наступна зустріч присвячується творчості О. С. Пушкіна.

м. Уфа.

С. ВАЛІЄВА.

Завжди достроково звітує про виконання виробничих планів швей Новостародубського будинку побуту Наталя ЗАЄЦЬ. Має молода трудівниця й високе державне доручення — вона депутат районної Ради народних депутатів.

Недавно комуністи першопрохідно прийняли Н. Заєць кандидатом у члени КПРС.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

Петрівський район.

«ГРАЙ, МУЗИКО!»

НЕДІЛЮ у приміщенні обласної філармонії відбулося урочисте закриття обласного огляду художньої самодіяльності школярів, що проходив у рамках другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня. Дипломами і грамотами відділу народної освіти нагороджені кращі колективи шкільної художньої самодіяльності, колективи і гуртки Палацу піонерів. Серед дипломантів хорової капели «Соловейко», якою керує заслужений працівник культури УРСР М. Макода, духовий оркестр «Зміна» під керівництвом С. Степаненка, гордість Кіровоградщини хореографічний ансамбль «Пролісок», очолюваний А. Коротковим, фольклорні та вокальні колективи шкіл області, читці, учасники шкільної агітбригади. Відразу після урочистої частини відбувся концерт лауреатів фестивалю.

Основна частина самодіяльності зосереджена сьогодні у Палаці піонерів. Само по собі це явище не може бути негативним. У палаці більше реальних можливостей для розвитку дитячої творчості. Це зрозуміло, якщо порівняти, наприклад, виступ хорової капели «Соловейко» з Палацу піонерів і хору кіровоградської середньої школи № 9, керівником якого є вчитель П. Карелінін. В той же час саме виступ цього хору, що виконав дві пісні «Як прекрасна ти, Вітчизно» А. Броделя і «Ой, там за Дунаєм» свідчать про великі можливості шкільної художньої самодіяльності.

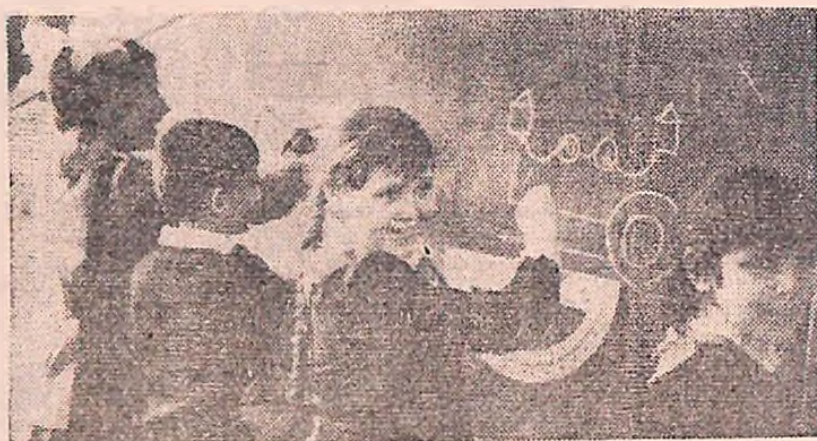
Чи багато шкіл міста може похвалитися подібною «зіспіваністю»?

Я не була присутньою на всіх конкурсних виступах колективів художньої самодіяльності школярів, та, певно, у духового оркестру «Зміна» не так вже й багато конкурентів. Серед лауреатів фестивалю мою увагу привернув дитячий ансамбль «Росинка» Кіровського Будинку піонерів міста Кіровограда. Керує ним Г. Чайковська. У концерті ансамбль виконав яскраву хореографічну картинку «На пташиному дворі». Хоч здається мені, що вже не перший раз бачу цей виступ, враження дуже приємне від танцю, від симпатичних дитячих облич, яскравих костюмів, посмішок. Сподобалися ложкарі Користівської середньої школи Олександрійського району, що виконали варіації на теми російських народних пісень «Коробейники» і «Бариня» (керує ансамблем заслужений працівник культури УРСР В. Кумейко, концертмейстер Л. Шаповалова).

Увагою учасників концерту користувалися як прекрасні українські народні пісні, так і твори сучасних авторів. Наприклад, хорова капела «Соловейко» виконала українську народну пісню «Зелений дубочку» у обробці М. Макоди і пісню В. Шаповаленки і В. Безкоровайного «Звучить Бетховена соната» з елементами мелодраматичної читки О. Вовчка.

Попереду в лауреатів області — нові зустрічі. Побажаємо їм успіхів і в творчих справах з глядачами, і в навчанні.

В. ЛЕВЧОК.

У 4-А класі Новоукраїнської середньої школи № 6 проходить експеримент по впровадженню передового педагогічного досвіду дніпропетровських учителів з учнівського самоврядування. Діти із захопленням зустріли його.

Клас поділений на «п'ятірки», які по черзі протягом тижня господарюють: слідкують за навчальним процесом, за підготовкою політінформації, організують позаурочну роботу в класі. Щосуботи «п'ятірка» готує творчий звіт, на якому доповідає класному керівникові і класній керівній класу про своє чергування. Готує для класу розважальну програму. Звіт триває близько однієї години 20 хвилин, клас чекає його із нетерпінням. Чим подобається ця форма роботи і дітям, і вчителям? Тим, що діти проявляють активну творчість, ініціативу, самостійність.

На знімку: вчителька - комсомолка Ірина Матейчук зі своїм 4-А класом. Учні готують розважальну програму на творчий звіт.

Фото В. ГРИБА.

УЛО БЛИЗЬКО півночі, коли на новозбудований набережний збиралася група молоді, десятки за двох чоловік. Оточивши когось у колі, вони зачаровано дивилися поперед себе. На асфальті вигравав старенький «Панасонік», поблизу якого хлопець коїв незвичний танок. Руками та ногами він імітував рухи зібраного на шпиріях робота. Я не помилюся — це був брейк. Танцюристи змінювали по черзі один одного, демонструючи вигадливі па.

Невідомо, скільки б ще продовжувалася танцювальна гонка, якби поруч не зупинилася оперативна машина міліції. Втім, нікого не затримали, для того й приводу не було. Просто молодий лейтенант вказав на необхідність додержання тиші, адже кожній справі свій час.

Мовчки розпроцававшись, хлопці попрямували кожен у свій бік. Поруч зі мною крокував невисокий на зріст білявий брейкер. Ігор, так звали його випадкового супутника, навчався в машинобудівному технікумі, мріє про фах інженера. Йому — вісімнадцять.

— Всього два місяці минуло з тієї пори, як організувався наш брейк-клуб, — розповів він. — Та саме цей час вмістив у собі для мене стільки подій! Раніше ми збиралися, не знаючи чим зайнятися, особливо взимку. Іноді грали у футбол, та частіше просто слухали музику, пили вино, пиво. Ніхто впевнено не міг сказати, що саме будемо робити завтра, навіть — через годину. Все змінилося після того, як один з нас, відпочиваючи влітку на півдні, повернувся додому не сам, а з... татєм. Продемонстрував нам, усім сподобалося і захопило.

— А вино не заважає?

— Про нього я вже не пам'ятаю, як і про куриво. На перших порах в перервах між тренуваннями викурював кілька сигарет, та довелося вибрати між брейком і нікотиним. Адже не вистачало «дихалки». Втім, що там розповідати, а ви самі пробували станцювати?

Прощаючись із самодіяльним брейкером, я подивився тоді, де ж саме розташований його клуб?

— Сьогодні на набережній, а завтра...

— Так що ж, твій клуб без даху? — А вже ж, — хлопець розвів руками. — Брейк — танець небезпечний. У деякого він викликає тільки роздратування.

МЕНІ ПРИГАДАЛАСЯ компетентна думка кореспондента «Комсомольської правди» В. Юмашева, молодіжні проблеми в творчості якого займають особливе місце:

«Янось я розмовляв з керівником професійного колективу балетних танців Державного інституту театральних мистецтв Зінов'євою, і вона розповіла про посилену боротьбу з вальсом. Штрауса називали композитором, який складає музику на догоду вульгарним смакам, а всіх, хто танцював вальс «авангардний» на ті часи танок, вигнали з балів. Та навіщо так далеко брати?»

Цей незручний брейк

ти? Зовсім недавно вели непримиренну боротьбу з шейком та рок-н-ролом. Нині ці танці є обов'язковими на всіх міжнародних танцювальних конкурсах.

Можливо, через два-три роки новий танець брейк стане старим, вийшовши з моди. Підорослішають нинішні літери дискотек, на зміну їм придуть нові хлопці, інше покоління, з іншими захопленнями та танцями. Якими? Про це, мабуть, сьогодні навіть здогадатися неможливо.

Зрештою, ні, за прогнозами, можливо, наприкінці восьмидесятих, «степ» чи дискотечна на роликів стануть масовим захопленням молоді. Але справа в іншому. Треба бути готовим зустріти те нове, що захоплює сотні тисяч молодих людей.

У постанові ЦК КПРС «Про дальші поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді» йдеться про те, що заборонити те чи інше захоплення, яке виникло в молодіжному середовищі, дуже просто. Але необхідно розібратися в його джерелах, спрямувати до потрібного русла, саме такого, яке відповідає нормам поведінки та принципам на-

шої моралі. Час переконливо довів: гриманням та заборонами справі не зарадиш.

Пригадую мою розмову із заступником, начальника обласного управління культури М. О. Галицьким. Я тоді запитав його про брейк.

— Це той танок, коли на спинах танцюють? — відповів Микола Олександрович.

...Наприкінці серпня минулого року в литовському курортному містечку Паланці відбувся перший фестиваль брейк-дансу. Організатори цього всесоюзного танцювального свята назвали йому веселу назву «Папуга-86». Отже, якщо у серпні словозвісний птах залишив гостинну Палангу, то десь під новорічні свята він уже повинен був прилетіти до Кіровограда. Та папуга ще й досі не прилетів, хутко зникнувши на шляху до нашого міста. Маю на увазі те, що через півроку після визнання брейку у нашій країні (свідчення тому — офіційний всесоюзний фестиваль), це захоплення молоді ніяк не візьмуть до свого арсеналу працівники засобів культури Кіровоградщини.

Галицький не пропонує конкретної програми дій по роботі з брейкерами, він наводить свою «залізну за логікою» відповідь:

— Нааярід чи в колгоспах, райцентрах можна застосувати подібний захід дозволя.

Ні, сільська молодь не гірша за ту, що мешкає в містах. Просто у нас коесь звикли «розмежовувати» захоплення за місцем проживання. Наслідок тому — міграція майбутніх молодих хліборобів, механізаторів чи доярок до міст. Адже нині сільська молодь навчилася розбиратися у широті заходів дозволя, які несуть їй працівники культури. Приклад тому — напівпорожні дискотеки в селах. А в той же самий час дискотечні заходи обласного центру переповнені молоддю. Отже, головна справа не в заході (можна читати «гелочки по його проведеному»), а в якості відпочинку.

ТА ПОВЕРНЕМОСЯ до брейку. Тоді, як відповідальні працівники закладів культури області міркують про придатність чергового захоплення молоді за межами Кіровограда, брейк знаходить все нових шанувальників. Цю форму дозволя застосували у новгородківській середній школі № 1, де великою популярністю користуються конкурси «Що? Де? Коли?». А в музичних п'ятихвилинках — брейк-данс.

В обласному управлінні культури про це, мабуть, довідаться тільки з нашої газети.

— Ми будемо чекати розпоряджень відповідних республіканських та всесоюзних установ, — обіцяють в управлінні культури...

І чого ж чекати? Коли той же знайомий Ігор, так і не зустрівши потрібного розуміння та підтримки, знову повернеться до підворіття...

Дехто може незадоволено сказати: неже танці сьогодні головне? Адже існують проблеми і важливіші. Згоден. Але розмова про брейк є показовою у тому плані, що нині неможливо крізь пальці дивитися навіть на дрібниці. І неже масові захоплення молоді — такі вже й дрібниці?

ІМ'Я АНАТОЛІЯ Михайловича Кривохижі особливих рекомендацій не потребує. Під його керівництвом танцювальний ансамбль «Ятрань» здобув симпатії глядачів не лише нашої області.

Ось його думка щодо брейку:

— Якщо порівнювати брейк з народними танцями, то тут вони відрізняються, і в той же час — подібні. Мабуть, через те, що брейк належить до танців. Він прийшов до нас порівняно недавно, прийшов скоріше від спорту. В спорті головне — результат, секунди, метри, кілограми... В брейку також є результати, головний з яких — здоров'я молодих людей, які займаються ним. Плюс вміння танцювати. Я був свідком тренувань труп Кіровоградського балету на льоду і можу засвідчити, що брейк входить до тренувань артистів, як один з обов'язкових елементів підготовки. Нині в країні почалася боротьба за добре фізичне загартування молоді, прийнято відповідні рішення. Вважаю, що примусити молоді людину пробігти кілька кіл бігової доріжки стадіону не знайде у неї необхідної підтримки. А от бажачи займатися брейком, де фізичні навантаження значно вищі, ніж у легкій атлетиці, виявилось б більше. Думаю, що комсомольським органам, спортивним організаціям підприємств, закладам культури не завадить організувати брейк-клубів...

Гадаю, важко не погодитися з цими словами.

С. БОНДАРЕВ.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

«ЖИТТЄВІСТЬ» ЧИ БАНАЛЬНІСТЬ?

Не пригадую, щоб за останній час вітчизняні фільми збирали таку велику аудиторію, як картина «Прости». Запущена в прокат кіностудією «Ленфільм» стрічка (сценарій В. Мережка, постановка Е. Ясена) діє на глядача незбагненним чином. Здавалося б, банальний сюжет, вічна проблема: во-

на любить, у нього інша... і порівняно щасливий кінець — після драматичних подій усі зустрічаються в лоні сім'ї. На цьому можна було б і закінчити, поставити фільму оцінку — добре, погано, дуже погано, назвати виконавців ролей і все, досить. Але...

Марія Сергіївна, жінка років 30 (артистка Н. Андрейченко), дізнається про зраду свого чоловіка Кирила (І. Костолєвський), ставши свідком його побачення з дев'ятнадцятирічною Ольгою. Вона одразу ж хоче здійснити скандал, але навчений досвідом її новий знайомий Володимир Юрійович (В. Мережка) стримує жінку. Це, мовляв, не так цікаво — розбиратися на місці. Краще почекай чоловіка вдома і полатати перед ним комедію. Що Марія чудово й робить, а Кирило їй не поступається.

Ми звикли бачити Костолєвського здебільшого в позитивних ролях, і тому у ролі Кирила він здається нам таким собі напівнегативним персонажем з хорошими манерами. Та його солодка усмішка не викликає очікуваної реакції у Маші. Їй бридкі принесені чоловіком квіти — такі ж одержала від нього й Ольга. І починається: «Ти не мужчина», «Ти не жінка» і т. д. Все, здавалось би, зрозуміло. І нічого стояти годинами в черзі до каси, щоб побачити ці банальні сцени.

Та глядач іде на фільм, обговорює його. Зрадив чоловік? Помститися і якомога швидше. Розчарувалась у своєму першому коханні? Дрібниці. Знайдемо іншого. Кращого. А кращі чомусь не знаходяться. Волею авторів фільму головна героїня всюди бачить як жінку, і ніхто не хоче бачити в ній страдницю по втраченому сімейному щастю.

І трагічна сцена перед фіналом тільки поглиблює відчуття психічної травми жінки, котра весь час здається гіршою, ніж є насправді.

Тема батьків і дітей, милосердя порушена у «Прости», показує нам, в яку прірву можна скотитися в стосунках з дітьми. Дочка героїні бачить нещирість і висловлює протест, як може у свої десять літ. І по-зірний вигук Кирила: «Як,

вона знову у того дівчиська? У тій сім'ї?» — тільки підкреслює, настільки можна забрехатися, настільки можна не помічати того, що коїться у власному домі, коли хочеш виглядати не гірше від інших.

Близькі, як правило, дізнаються про все в останню чергу. Всі на роботі, де працює Марія, знають про зраду Кирила, але мовчать. Мовчать доти, поки Марія Сергіївна не починає вихвалити свого чоловіка, нічого не відаючи. Це бачити гірко, але це життя, і саме така «життєвість» вабить глядача у зал.

Що робити жінці, коли вона одна? Коли її покинули? Розлюбили? Що робити людині в екстремальних ситуаціях, чим вона керується? Намагаючись відповісти на це питання, автори фільму штучно створюють ситуації, які в буденному житті так часто не зустрічаються. Простежимо: телефонний дзвінок — знайомство з Володимиром Юрійовичем — побачення Кирила з Ольгою — домашня комедія в двох особах — дзвінок однокурсника і його візит — вечоринка у подружки — знову зустріч з Володимиром Юрійовичем — знайомство з його дружиною — сцена насильства — повернення додому. Всі перелічені події зібрані в одну добу вимушено, я б сказав, притягнуті за вухо, аби показати героїню всебічно, щоб наголосити, як же їй, нещасній, погано одній.

Та вся біда в тому, що, стежачи за дією фільму, розумієш, що все це вже колись було і що всі сюжети ніби шматками викоплені із різних оповідань, романів, стрічок. Автори «Прости» з самого початку настроїли нас на неприязнь до одного героя і на жалісливість до іншої. Та хочеться запитати авторів: «А за що «прости»? Вибачення-то причому тут? Єдине «прости» сказала тільки дочка Марії Сергіївни, коли та повернулася на світання додому. Здається, що лише одна дочка й розуміє матір.

Хай у читача не складається враження, що автор надто вже непримиренно настроєний щодо стрічки загальною потребою. Я розумію глядачів: вони хочуть подивитися фільм «про життя», і зустрітися в ньому з популярними акторами. Звичайно ж, «людина має бути щасливою», як говорить один із персонажів фільму. Бути, а не здаватися. І вона буде щасливою, якщо не просто жити для себе, а й бачити тих, хто поруч з тобою. І поважати їх. І бути особливо уважним до тих, хто біля тебе найближче.

В. СОРОКІН.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ІНФОРМУЄ УКООПТОРГРЕКЛАМА

Рибні консерви — готові страви

Це і закуска, і бутерброди. Разом з гарячою картоплею — це сніданок або вечеря. До обіду з рибних консервів можна за 10—15 хвилин приготувати першу і другу страви: суп, розсолник, солянку, салат, вінегрет.

Рибні консерви — це і обід за декілька хвилин для мандрівників, туристів, геологів.

А як до речі консерви, коли несподівано приходять гості. На такий випадок завжди повинна мати під рукою дві-три баночки.

Наша промисловість виробляє рибні консерви багатьох видів: риба в олії, з пікантним томатним соусом, рибні паштети, супи, рибальська юшка. Отже, вибирайте, які вам більш до смаку. Апридбати їх

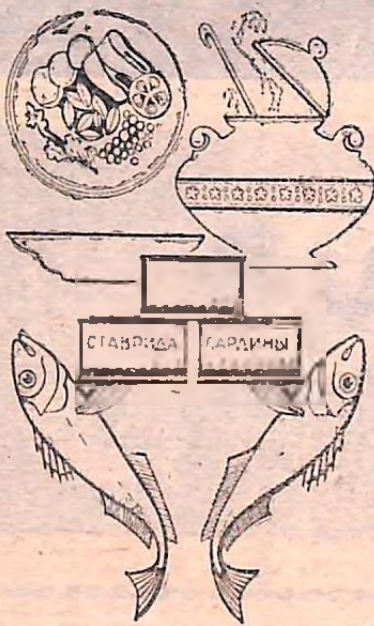
можна у гастрономах та магазинах «Продовольчі товари» споживчої кооперації.

Пропонуємо приготувати з консервів.
Салат камчатський: банка консервів риби з олією, 2-3 картоплини, 2 свіжих або солоних помідори, морквина, 3 ст. ложки зеленого горошку, 3-4 ст. ложки клякви, цибулина, 1-2 яйця, 100 г майонезу.

Овочі та рибу наріжте шматочками, додайте зелений горошок і клякву. Все перемішайте, заправте олією від консервів та майонезом. Готовий салат прикрасьте кружальцями яєць і помідорів, зверху притрусьте зеленню.

Риба по-іспанськи: банка рибних консервів у томатному соусі, 1 кг картоплі, 3 цибулини, 40 г сала, 2 яйця, 0,3 л гострого томатного соусу, столова ложка олії, петрушка, зелена цибуля, сіль, перець за смаком.

Наріжте кружальцями картоплю і покладіть її у добре змащену жиром сковорідку. На картоплю укладіть консервовану рибу, нарізану шматочками сало і злегка обсмажену цибулю, зверху закрийте томатно-яєчною сумішшю (2 яйця і гострий соус збийте). Страву запікайте 20 хвилин, прикрасьте петрушкою і зеленою цибулею.

Хустка завжди у моді

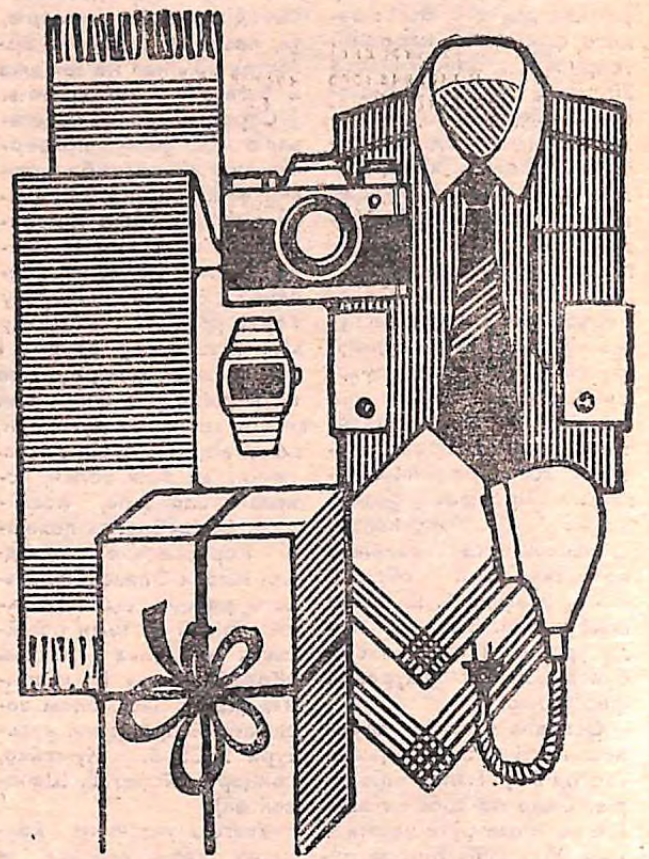
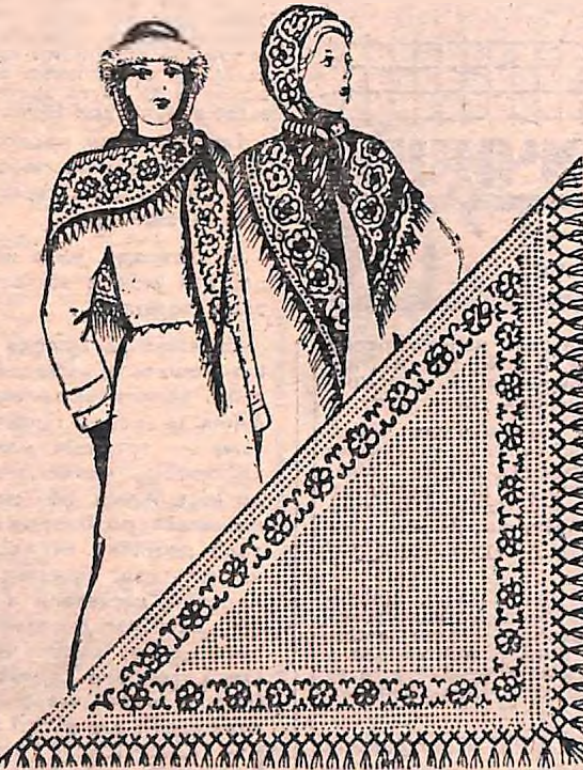
Вона надійний головний убір у холодну погоду — теплий, зручний, гарний.

Зверніть увагу на українські хустки. На них, примхливо сплітаючись у гірлянди і букети, палахкотять яскраві квіти. Фон — червоний, бордовий, кремовий, зелений, чорний.

До речі, українські хустки популярні не тільки у нашій країні, їх охоче носять і далеко за її межами.

Легка й гарна українська хустка завжди до лиця будь-якій, незалежно від віку, жінці.

Придбати хустки можна в універмагах та магазинах «Галантерей-парфюмерія» споживчої кооперації.

Подарунки до свята

Напередодні Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту всі готуються привітати з святом воїнів, які стоять на сторожі мирного життя, а також наших славних ветеранів.

Відвідайте магазини «Культтовари» та універмаги споживчої кооперації, де працівники кооперативної торгівлі підготували до свята різноманітні подарункові набори. Є також безліч товарів, які можуть стати до речі подарунком: книги, грамплатівки, фотоапарати, наручні годинники, чоловічі сорочки, галстуки, сувеніри з дерева і пластмаси, майоліки, рогу, вироби з кришталею тощо.

Ласкаво просимо до магазинів споживчої кооперації!

Паста «Океан» — щоденний делікатес

Вона має приємний ледь солодкуватий смак і аромат, характерний для крабів. Виготовляється з арктичної креветки — криля.

Паста «Океан» — продукт високої біологічної цінності і майже повністю засвоюється організмом. Містить незамінні амінокислоти, у своєму складі має вітаміни А, С, групи В, а за вмістом мікроелементів перевищує м'ясо в 50 разів.

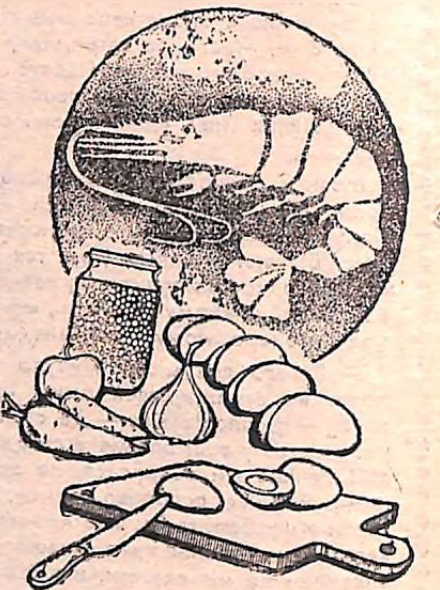
Паста «Океан» — смачний і поживний продукт, який рекомендується вживати і при дієтичному харчуванні.

З пасты «Океан» можна приготувати чимало смачних страв. Досить змішати її з маслом, додати за смаком сіль — готовий паштет для бутербродів. А якщо в пасту додати обсмажену на маслі цибулю і посичені яйця, вийде чудова начинка для араз та піріжків.

Паста смачна з рисом, сиrom, овочами та багатьма іншими продуктами. Ось кілька рецептів страв.

Яйця, фаршировані пастою «Океан»: 100 г пасты, 1 цибулина, 1 ст. ложка майонезу, сіль, перець за смаком.

Придбати пасту «Океан» можна у гастрономах та магазинах «Продовольчі товари» споживчої кооперації.

до закінчення варіння додайте пасту з розрахунку 200—300 г на літр відвару. Сіль, перець, петрушку покладіть за смаком.

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-58-65; відділу робітничої молоді та внутрішньочоловічого життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

БК 03056.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 85.

Тираж 63 900.